

Г Люди ріднокраю

МИНУВШИНА У СВІТЛІ...

ЛІХТАРИКА

ПЕРША КОНЦЕПЦІЯ... ПІД КОВДРОЮ

Коли шестирічний Сашко Білецький разом із дідусем Федором Дейнекою випасав сарів, у мальовничому доквіллі його вабили місця, таким чи іншим чином пов'язані з минувиною. Відтак у поле зору хлопчика потрапляли всілякі первісні знаряддя людини, патрони та інші «цяцьки» літ воєнних. Крутив їх у руках, а дитяча уява малювала різноманітні сюжети.

Коли ж Сашко навчився читати, то зрозумів, що хоч околиці рідних Берегів зберігають чимало таємниць із захоплюючої минувшини, але в книгах можна почерпнути значно більший обсяг знань про історичні події. Отож юний дослідник сторінок літопису рідного краю під ковдрою у світлі ліхтарика разом із героями книг переживав бурхливе життя. Рідні нагримували, якщо допізна у хаті лампочка освітлювала сюжетні лабіринти літературних творів, якими блукав юний хатній «історик», тож йому доводилося шукати порятунку під ковдрою. Тоді ніхто не задумувався над тим, що перекирає кисень знань до душі майбутнього ентузіаста історії...

КОМУСЬ ЗАЛІЗЯЧЧЯ, КОМУСЬ – РАДІСТЬ

Упродовж кількох десятків літ Саша Білецький колекціонував марки, наклейки автомобілів, конверти, монети. І кожен напрямок його захоплення викликає повагу, бо це не просто нагромадження матеріалу, а цікава пошукова робота. У його колекціях чимало речей, кожна з яких висвітлює частинку історії України, а також Польщі, Німеччини та деяких інших куточків планети. А з деякими експонатами пов'язані цікаві оповіді. Скажімо, зберігає у своїй колекції Олександр каску німецького вояки.

Відкритий від кулі. За розповідями бабусі Насті, цього чужинця розстріляли люди у військовій формі. Хто були ці месники? Нині важко відповісти, а хибних припущень Олександр не робить. Хоч би як, але цей епізод далеких і грізних воєнних літ наповнюється незабутньою енергетикою минувшини, яка крізь десятиліття карбує сліди у пам'яті сучасників. А ще він сушить голову над тим, німцю чи австрійцю належав штик з його домашньої колекції. Для когось це заліз'яка, а берегівчанину – радість творчого пошуку.

ІЗ ШАБЛЕЮ В ІНТЕРНЕТ

Цьогоріч напередодні свята Архистратига Михаїла берегівчанину знову поталанило: води кві «подарували» йому шаблю. Отож самодіяльний дослідник знову занурився в минувиною, аби докопатися, кому ж належала ця зброя: предкам нинішніх млинівчан, які в роки визвольної війни українського народу 1648-1654 років підтримали козаків, чи комусь з австро-німецьких чи російських вояків, адже в 1915 році упродовж дев'яти місяців Млинів поділяла лінія фронту – палац Ходкевичів і парк навколо нього були в руках австрійських військ, а містечком володіла російська армія. Аби відповісти на це запитання, допитливий берегівчанин зачитується інформацією з Інтернету і вибудовує власні версії. Спілкуючись із ним, переконаєшся: рівень його знань настільки об'ємний і ґрунтовний, що рано чи пізно Олександр докопається до істини.

ХИТРУНИ НАСЛІДИЛИ В ІСТОРІЇ

Нині Олександр з іронією і прикритістю згадує, як у шкільні роки деякі колекціонери-хитруни видурювали у його ровесників речі із власних колекцій. Для Олександра улюблене хобі – це не крок до збагачення, а стан відданої улюбленому захопленню душі. У житті цього 42-річного чоловіка, електрика за спеціальністю і дослідника за душевним покликом, колекціонування – як ковток води для спраглого в пустелі. А ще він мріє, що найменшенький син Олексійко бодай дешицю власної душі скропить отією водою, бо у старших сина і доньки, зачасти виколисаних бабусиними педагогічними методами, не сформувалася потяг до справи, якою живе тато. Олексійко тепер під опікою мами і тата перебуває більше часу. Може, його колись заворожить вир захоплення, у яких висвітлюються грані батькової душі. І цінних речей в Олексійка вже ніхто не видурить...

Віталій ТАРАСЮК.